A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2018. szeptember 19.*

„Előzetes döntéshozatal – Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – Európai elfogatóparancs – 2002/584/IB kerethatározat – A végrehajtás megtagadásának okai – EUSZ 50. cikk – Olyan tagállam igazságügyi hatóságai által kibocsátott elfogatóparancs, amely megindította az Európai Unióból való kilépésre vonatkozó eljárást – Az ezen állam és az Unió között a kilépést követően fennálló kapcsolatokra alkalmazandó szabályozást érintő bizonytalanság”

A C-327/18. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a High Court (felsőbíróság, Írország) a Bírósághoz 2018. május 18-án érkezett, 2018. május 17-i határozatával terjesztett elő az

RO

ellen kibocsátott európai elfogatóparancsok végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, C. G. Fernlund (előadó), A. Arabadjiev, S. Rodin és E. Regan bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság 2018. május 17-i, a Bírósághoz 2018. május 18-án érkezett kérelmére, miszerint az előzetes döntéshozatalra utalást a Bíróság eljárási szabályzata 107. cikkének megfelelően sürgősségi eljárásban bírálják el,

tekintettel az első tanács e kérelemnek helyt adó 2018. június 11-i határozatára,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2018. július 12-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– RO képviseletében E. Martin-Vignerte és J. MacGuill solicitors, C. Cumming BL és P. McGrath SC,

– a Minister for Justice and Equality képviseletében M. Browne, G. Hodge, A. Joyce és G. Lynch, meghatalmazotti minőségben, segítőik: E. Duffy BL és R. Barron SC,

* Az eljárás nyelve: angol.

– a román kormány képviseletében L. Lițu és C. Canțăr, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság kormánya képviseletében S. Brandon és C. Brodie, meghatalmazotti minőségben, segítőik: J. Holmes QC és D. Blundell barrister,

– az Európai Bizottság képviseletében S. Grünheid, R. Troosters és M. Wilderspin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2018. augusztus 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUSZ 50. cikknek, valamint a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatnak (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: kerethatározat) az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az RO ellen Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának a bíróságai által kibocsátott két európai elfogatóparancs Írországban való végrehajtásának keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az EU-Szerződés

3 Az EUSZ 50. cikk (l)–(3) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) Saját alkotmányos követelményeivel összhangban a tagállamok bármelyike úgy határozhat, hogy kilép az Unióból.

(2) A kilépést elhatározó tagállam ezt a szándékát bejelenti az Európai Tanácsnak. Az Európai Tanács által adott iránymutatások alapján az Unió tárgyalásokat folytat és megállapodást köt ezzel az állammal, amelyben az érintett államnak az Unióval való jövőbeli kapcsolataira tekintettel meghatározzák az illető állam kilépésének részletes szabályait. Ezt a megállapodást az [EUMSZ 218. cikk] (3) bekezdésének megfelelően kell megtárgyalni. A megállapodást az Unió nevében a Tanács köti meg minősített többséggel eljárva, az Európai Parlament egyetértését követően.

(3) A kilépésről rendelkező megállapodás hatálybalépésének időpontjától, illetve ennek hiányában a (2) bekezdésben említett bejelentéstől számított két év elteltével a Szerződések az érintett államra többé nem alkalmazhatók, kivéve ha az Európai Tanács az érintett tagállammal egyetértésben ennek a határidőnek a meghosszabbításáról egyhangúlag határoz.”

A kerethatározat

4 A kerethatározat (10) és (12) preambulumbekezdése a következőket állapítja meg:

„(10) Az európai elfogatóparancs szabályozása a tagállamok közötti nagy fokú bizalomra épül. Végrehajtása csak abban az esetben függeszthető fel, ha a tagállamok egyike súlyosan és tartósan megsérti az [EUSZ 2. cikkben] rögzített alapelveket, és ezt a Tanács az [EUSZ 7. cikk (2) bekezdése] szerint, az [EUSZ 7. cikk] (3) bekezdésében rögzített következményekkel megállapítja.

[…]

(12) E kerethatározat tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és összhangban van az [EUSZ 2. és EUSZ 6. cikkben] elismert és az Európai Unió Alapjogi Chartájában […], különösen annak VI. fejezetében kifejezésre juttatott alapelvekkel. E kerethatározat egyetlen rendelkezése sem értelmezhető úgy, mint amely tiltja olyan személy átadásának megtagadását, aki ellen európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, amennyiben objektív okok alapján feltehető, hogy az elfogatóparancs kibocsátására azért került sor, hogy az adott személyt neme, faji vagy vallási hovatartozása, etnikai származása, állampolgársága, anyanyelve, politikai meggyőződése vagy szexuális irányultsága alapján vonják büntetőeljárás alá vagy megbüntessék, illetve feltehető, hogy helyzetét bármely fenti körülmény hátrányosan befolyásolhatja.”

5 A kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke (2) és (3) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

6 A kerethatározatnak „A végrehajtó tagállamban töltött fogva tartás beszámítása” című 26. cikke az (1) bekezdésben a következőképpen rendelkezik:

„A kibocsátó tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő fogva tartás teljes időtartamát beszámítja a kiszabott szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés következtében a kibocsátó tagállamban letöltendő szabadságvesztés [helyesen: szabadságelvonás] teljes időtartamába.”

7 A kerethatározat 27. cikke, melynek címe „Esetleges büntetőeljárás más bűncselekmények miatt”, (2) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„[…] az átadott személy [ellen] az átadása előtt elkövetett, az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző egyéb bűncselekmény miatt nem indítható […] büntetőeljárás, nem ítélhető el, és egyéb módon sem fosztható meg szabadságától.”

8 A kerethatározat 28. cikke a végrehajtó tagállamtól eltérő más államba való további átadást vagy kiadatást szabályozza.

Az ír jog

9 A kerethatározatot az ír jogrendbe a European Arrest Warrant Act 2003 (az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény) ültette át.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

10 RO ellen az Egyesült Királyság bíróságai két európai elfogatóparancsot bocsátottak ki Írországban való végrehajtás céljából.

11 Az első, amelyet 2016. január 27-én bocsátottak ki, 2015. augusztus 2-án elkövetett emberölésre és szándékos gyújtogatásra vonatkozik. A másodiknak, amelyet 2016. május 4-én bocsátottak ki, 2003. december 30-án elkövetett erőszakos közösülés képezi a tárgyát. E bűncselekmények közül valamennyi esetében a lehetséges legmagasabb büntetési tétel életfogytig tartó szabadságvesztés.

12 RO-t 2016. február 3-án Írországban előzetes letartóztatásba helyezték. Ezen időpont óta továbbra is előzetes letartóztatásban van e tagállamban az ellene kibocsátott két európai elfogatóparancs alapján.

13 RO kifogásokat terjesztett elő az Egyesült Királyságba történő átadásával szemben, melyeket többek között az említett tagállamnak az Európai Unióból való kilépésére, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.; a továbbiakban: EJEE) 3. cikkére alapított, arra hivatkozva, hogy abban az esetben, ha az észak-írországi Maghaberry börtönben kerül fogva tartásra, embertelen és megalázó bánásmódnak lehet kitéve.

14 Az egészségügyi állapota miatt RO-t 2017. július 27. előtt nem tudták meghallgatni.

15 A High Court (felsőbíróság, Írország), miután megvizsgálta RO-nak az Észak-Írországban esetlegesen elszenvedett bánásmódra vonatkozó állításait, egy 2017. november 2-i határozatban megállapította, hogy a Maghaberry börtönben való fogva tartás körülményeire vonatkozó pontos és aktuális információk alapján feltételezhető, hogy RO a sebezhetősége miatt ténylegesen embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve. E bíróság a 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítéletre (C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198) tekintettel szükségesnek tartotta, hogy további információkat kérjen azon körülmények tekintetében, amelyek között RO-t átadása esetében fogva fogják tartani.

16 2018. április 16-án a szóban forgó európai elfogatóparancsokat kibocsátó igazságügyi hatóság, a belfasti Laganside Court (belfasti laganside-i bíróság, Egyesült Királyság) tájékoztatást adott arra vonatkozóan, hogy az észak-írországi büntetés-végrehajtási szolgálat miként fogja kezelni annak veszélyét, hogy RO Észak-Írországban embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve.

17 A High Court (felsőbíróság) közli, hogy az RO által az átadásával szemben felhozott valamennyi kifogást elutasította, kivéve az Egyesült Királyságnak az Unióból való kilépésére vonatkozót, valamint az EJEE 3. cikkét érintőt, mivel ezek vonatkozásában nem tud határozni addig, amíg a Bíróság választ nem ad több, előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre.

18 A High Court (felsőbíróság) emlékeztet arra, hogy az Egyesült Királyság 2017. március 29-én az EUSZ 50. cikk alapján bejelentette az Európai Tanács elnökének az Európai Unióból való kilépésre vonatkozó szándékát, és e bejelentés eredményeképpen az Egyesült Királyság 2019. március 29-től kilép az Unióból.

19 E bíróság közli, hogy amennyiben sor kerül RO átadására, az említett személy ezen időpontot követően nagy valószínűséggel még mindig büntetés-végrehajtási intézetben lesz.

20 A High Court (felsőbíróság) továbbá megjegyzi, hogy az Unió és az Egyesült Királyság között megállapodások megkötésére kerülhet sor annak érdekében, hogy az említett felek közötti kapcsolatokat e kilépést közvetlenül követően vagy hosszú távon szabályozzák a kerethatározat hatálya alá tartozóhoz hasonló területeken.

21 Jelenleg azonban ez az eshetőség továbbra is bizonytalan, és a jövőben elfogadott intézkedések jellege – többek között a Bíróságnak az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elbírálást érintő hatásköre tekintetében – ismeretlen.

22 A High Court (felsőbíróság) közli, hogy a Minister for Justice and Equality (igazságügyi és esélyegyenlőségi miniszter, Írország) álláspontja szerint a jogot a jelenlegi állása szerint kell alkalmazni, és nem azon állása alapján, amely a jövőben, az Egyesült Királyságnak az Unióból való kilépését követően fennállhat. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az említett miniszter ebből jogosan arra a következtetésre jut, hogy RO átadása a kerethatározatot végrehajtó nemzeti jog alapján kötelező.

23 E bíróság kifejti, hogy ezzel ellentétben RO álláspontja szerint az Egyesült Királyságnak az Unióból való kilépését követően az említett tagállamban bevezetett jogi rendszer bizonytalansága miatt nem biztosítható, hogy azokat a jogokat, amelyek őt az uniós jog alapján megilletik, a gyakorlatban ilyen jogokként végrehajthatják-e majd, így az átadás nem hajtható végre.

24 A kérdést előterjesztő bíróság pontosítása szerint RO az uniós jog négy olyan vonatkozását határozta meg, amelyre elméletileg hivatkozni lehet, nevezetesen az alábbiakat:

– a végrehajtó tagállamban töltött fogva tartás beszámításához való, a kerethatározat 26. cikkében előírt jog;

– az úgynevezett „specialitás” szabálya, melyet a kerethatározat 27. cikke ír elő;

– a további átadás vagy kiadatás korlátozásához való jog, melyet a kerethatározat 28. cikke ír elő, és

– az átadott személy alapvető jogainak a tiszteletben tartása az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) megfelelően.

25 E bíróság álláspontja szerint felmerül a kérdés, hogy abban az esetben, ha jogvitára kerül sor e négy vonatkozás valamelyike tárgyában, és nincsenek olyan intézkedések, amelyek a Bíróság számára hatáskört biztosítanak arra, hogy előzetes döntéshozatal keretében azokról határozzon, az olyan személy átadása, mint RO, jelentős kockázatot jelent arra, hogy e személy igazságtalanságot szenved el, amely nem pusztán elméleti kockázat, ezért az átadás iránti kérelem nem hajtható végre.

26 E körülmények között a High Court (felsőbíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Tekintettel arra, hogy

– az Egyesült Királyság az EUSZ 50. cikk szerinti bejelentéssel élt;

– az Európai Unió és az Egyesült Királyság között az Egyesült Királyság kilépését követő kapcsolatok szabályozása érdekében elfogadásra kerülő megállapodások tekintetében bizonytalanság van; valamint

– ebből következően bizonytalanság áll fenn azzal kapcsolatban, hogy [RO-t] a gyakorlatban milyen mértékben illetnék meg a Szerződésekben, a Chartában vagy a vonatkozó jogszabályokban biztosított jogok, amennyiben az Egyesült Királyság részére átadják és az Egyesült Királyság kilépését követően ott továbbra is fogva tartásban lenne,

kötelezi-e az európai uniós jog a megkeresett tagállamot annak megtagadására, hogy olyan személyt adjon át az Egyesült Királyságnak, aki ellen európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, és akit a tagállam belső joga szerint egyébként

a) minden esetben át kell adni,
b) egyes esetekben át kell adni, figyelemmel az adott ügy konkrét körülményeire,
c) semmilyen esetben nem kell átadni?

2) Amennyiben az első kérdésre a b) pontban foglalt választ kell adni, mely feltételeket vagy szempontokat kell a megkeresett tagállam bíróságának értékelnie annak meghatározásához, hogy az átadást meg kell-e tagadni?

3) A második kérdéssel összefüggésben a megkeresett tagállam bíróságának, annak érdekében, hogy megvárja, amíg az érintett megkereső tagállam Unióból való kilépését követően irányadó, vonatkozó jogi szabályozás átláthatóbb nem lesz, az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó végleges határozatának meghozatalát vajon
a) minden esetben el kell halasztani,
b) egyes esetekben kell elhalasztania, figyelemmel az adott ügy konkrét körülményeire,
c) semmilyen esetben nem kell elhalasztani?

4) Amennyiben a harmadik kérdésre a b) pontban foglalt választ kell adni, mely feltételeket vagy szempontokat kell a megkeresett tagállam bíróságának értékelnie annak meghatározása során, hogy el kell-e halasztania az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó végleges határozatának meghozatalát?”

A sürgősségi eljárásról

27 A kérdést előterjesztő bíróság azt kérte, hogy a Bíróság a jelen előzetes döntéshozatalra utalást a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálja el.

28 E bíróság a kérelmének alátámasztása érdekében arra hivatkozott, hogy az érintett jelenleg Írországban kizárólag az Egyesült Királyság által büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott két európai elfogatóparancs alapján van előzetes letartóztatásban, és az e tagállamnak való átadása a bíróság válaszától függ. Hangsúlyozta, hogy a rendes eljárás jelentősen meghosszabbítaná az érintett fogva tartását, jóllehet e személyt megilleti az ártatlanság vélelme.

29 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a jelen előzetes döntéshozatalra utalás a kerethatározat értelmezésére irányul, amely kerethatározat az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségére vonatkozó V. címe alá tartozik. Következésképpen a jelen előzetes döntéshozatalra utalás sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgya lehet.

30 Másodszor, a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően, a sürgősség kritériumát illetően figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az érintett személy jelenleg meg van fosztva szabadságától, és hogy további fogva tartása az alapjogvita kimenetelétől függ. Egyébként az érintett személy helyzetét azon időpontra tekintettel kell értékelni, amelyben az előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek a sürgősségi eljárásban történő elbírálására irányuló kérelmet vizsgálják (2017. augusztus 10-i Zdziaszek ítélet, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Márpedig a jelen ügyben nem vitatott, hogy egyrészt ebben az időpontban RO Írországban előzetes letartóztatásban volt, és másrészt RO ezen helyzetének a fennmaradása az Egyesült Királyságnak való átadást érintő határozattól függ, és az e határozat meghozatalára vonatkozó eljárást a Bíróságnak a jelen ügyben adott válaszáig felfüggesztették.

32 E körülmények között az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság első tanácsa 2018. június 11-én úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi eljárásban bírálják el.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

33 A kérdést előterjesztő bíróság a kérdéseivel, amelyeket együttesen célszerű vizsgálni, lényegében arra vár választ, hogy az EUSZ 50. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy a valamely tagállamnak az Unióból e cikk alapján való kilépésre vonatkozó szándékát érintő bejelentés azzal a következménnyel jár, hogy abban az esetben, ha e tagállam egy személy ellen európai elfogatóparancsot bocsát ki, a végrehajtó tagállamnak meg kell tagadnia ezen európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy el kell halasztania annak végrehajtását azon jogi szabályozás meghatározásának az időpontjáig, amely a kibocsátó tagállamban az Unióból való kilépését követően alkalmazandó lesz.

34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, amint az az EUSZ 2. cikkből következik, hogy az uniós jog azon az alapvető előfeltevésen alapul, mely szerint minden tagállam osztozik az összes többi tagállammal az Unió alapjául szolgáló számos közös értékben, és elismeri, hogy azok osztják ezen értékeket vele, amint azt az EUSZ 2. cikk kimondja. Ezen előfeltevés maga után vonja és igazolja a tagállamok közötti kölcsönös bizalom fennállását ezen értékek elismerése, és így az azokat végrehajtó uniós jog tiszteletben tartása tekintetében (2018. március 6-i Achmea ítélet, C-284/16, EU:C:2018:158, 34. pont; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 35. pont).

35 A kölcsönös bizalom elve, különösen a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében mindegyik államtól megköveteli, hogy – kivételes körülményektől eltekintve – úgy tekintse, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, és különösen az uniós jog által elismert alapvető jogokat (lásd ebben az értelemben: 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 36. pont).

36 Különösen a kerethatározat 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, valamint (5) és (7) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy annak az a célja, hogy a kiadatásról szóló, 1957. december 13-i európai egyezményen alapuló, többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén alapuló átadásának rendszerével váltsa fel. A kerethatározat célja ily módon az utóbbi, egyszerűsített és hatékonyabb rendszer bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 39. és 40. pont).

37 A kölcsönös elismerés elve a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében jut érvényre, amely kimondja azon szabályt, miszerint a tagállamok minden európai elfogatóparancsot ezen elv alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre. A végrehajtó igazságügyi hatóságok tehát – főszabály szerint – csakis a végrehajtás megtagadásának a kerethatározatban taxatíve felsorolt eseteiben tagadhatják meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtását, és annak végrehajtását kizárólag az e kerethatározatban kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez köthetik. Következésképpen, míg az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 41. pont).

38 Így az említett kerethatározat a 3. cikkében kifejezetten meghatározza az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező okait, illetve 4. és 4a. cikkében annak mérlegelhető megtagadásának okait, valamint 5. cikkében a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákat (2017. augusztus 10-i Tupikas ítélet, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, 51. pont; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 42. pont).

39 A Bíróság ezenfelül megállapította, hogy a kölcsönös elismerés elve és a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve korlátozható „kivételes körülmények” fennállása esetén (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 82. pont; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality ítélet [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 43. pont).

40 A Bíróság így elismerte, hogy bizonyos körülmények esetén a végrehajtó igazságügyi hatóság megszüntetheti a kerethatározat által bevezetett átadási eljárást, ha fennáll annak a veszélye, hogy a keresett személy az átadása esetén a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódban részesül (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 104. pont; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 44. pont).

41 Éppen ezért a Bíróság egyrészt a kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdését vette alapul, amely kimondja, hogy ez a kerethatározat nem érinti az EUSZ 2. és EUSZ 6. cikkben biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét, másrészt pedig a Charta 4. cikkében biztosított alapvető jog abszolút jellegét (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 45. pont).

42 Annak értékeléséhez, hogy fennáll-e annak a valós veszélye, hogy az európai elfogatóparancs által érintett személy embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve, a végrehajtó igazságügyi hatóságnak hasonlóan ahhoz, ahogyan azt a kérdést előterjesztő bíróság az alapügyben tette, a kerethatározat 15. cikke (2) bekezdésének megfelelően a kibocsátó igazságügyi hatóságtól olyan kiegészítő információk közlését kell kérnie, amelyeket e veszély fennállásának értékeléséhez szükségesnek tart (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 76. pont).

43 RO azonban azzal érvel, hogy amiatt, hogy az Egyesült Királyság bejelentette, hogy az EUSZ 50. cikk alapján szándékában áll kilépni az Unióból, felmerül annak a veszélye, hogy az Egyesült Királyságnak az Unióból való kilépését követően nem fognak többé tiszteletben tartani számos olyan jogot, amely RO-t a Charta és a kerethatározat alapján megilleti. RO álláspontja szerint a kölcsönös bizalom elve, amely a kölcsönös elismerés alapját képezi, jóvátehetetlenül megrendült e bejelentéssel, így a kerethatározatban előírt átadás nem hajtható végre.

44 E tekintetben felmerül a kérdés, hogy önmagában az, hogy egy tagállam bejelenti azon szándékát, hogy az EUSZ 50. cikk alapján ki kíván lépni az Unióból, igazolhatja-e az uniós jog alapján azt, hogy az e tagállam által kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadják amiatt, hogy az átadott személy e kilépést követően a kibocsátó tagállamban többé nem hivatkozhat azokra a jogokra, amelyek a kerethatározat alapján megilletik, és többé nem vizsgáltathatja felül a Bírósággal e jogok végrehajtásának az uniós joggal való összeegyeztethetőségét.

45 Ebben a kontextusban meg kell állapítani, hogy az ilyen bejelentés nem jár azzal a hatással, hogy felfüggeszti az uniós jog alkalmazását abban a tagállamban, amely bejelentette az Unióból való kilépésre vonatkozó szándékát, és így e jog, amelynek a kerethatározat rendelkezései, valamint az annak alapját képező kölcsönös bizalom és elismerés elve a részét képezik, továbbra is teljes mértékben hatályban marad e tagállamban az Unióból való tényleges kilépés időpontjáig.

46 Amint ugyanis az a (2) és a (3) bekezdéséből kitűnik, ezen 50. cikk olyan kilépési eljárást ír elő, amely magában foglalja először is a kilépési szándéknak az Európai Tanácsnak való bejelentését, másodszor a tárgyalást, valamint a kilépés részletes szabályait az érintett tagállam és az Unió közötti jövőbeni kapcsolatokra tekintettel megállapító megállapodás megkötését, és harmadszor az Unióból való szorosabb értelemben vett kilépést e megállapodás hatálybalépésekor, vagy ha ilyen megállapodásra nem kerül sor, két évvel az Európai Tanácsnak tett bejelentést követően, kivéve, ha az Európai Tanács az érintett tagállammal egyetértésben egyhangúlag úgy határoz, hogy meghosszabbítja e határidőt.

47 Márpedig az európai elfogatóparancs végrehajtásának ilyen megtagadása, amint azt a főtanácsnok az indítványának az 55. pontjában megállapította, a kerethatározat rendelkezései egyoldalú felfüggesztésének felelne meg, és ezenfelül ellentétes lenne e határozat (10) preambulumbekezdésének a szövegével, amely szerint ahhoz, hogy a kibocsátó tagállam tekintetében az európai elfogatóparancs szabályozásának alkalmazása felfüggesztésre kerüljön, az Európai Tanácsnak meg kell állapítania, hogy sérültek az EUSZ 2. cikkben meghatározott elvek (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 71. pont).

48 Következésképpen a tagállamnak az Unióból az EUSZ 50. cikk alapján való kilépésre irányuló szándékának a bejelentését önmagában nem lehet a jelen ítélet 39. és 40. pontja értelmében olyan kivételes körülménynek tekinteni, amely igazolhatja az e tagállam által kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadását.

49 A végrehajtó igazságügyi hatóságnak azonban az adott ügy konkrét és pontos értékelését követően még meg kell vizsgálnia, hogy léteznek-e komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok annak feltételezésére, hogy a kibocsátó tagállamnak az Unióból való kilépést követően az ezen elfogatóparancs által érintett személy tekintetében fennáll annak a kockázata, hogy az alapvető jogaitól és a lényegében a kerethatározat 26–28. cikkén alapuló jogaitól megfosztják, amint arra RO hivatkozik, és amint arra a jelen ítélet 24. pontja emlékeztet (2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 73. pont).

50 A Charta 4. cikkében foglalt alapvető jogokat érintően, amelyek megfelelnek az EJEE 3. cikkében foglalt jogoknak (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 86. pont), abban az esetben, ha a kérdést előterjesztő bíróság úgy ítélné meg, amint az az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseinek a szövegéből és a Bíróságnak továbbított iratokból kitűnik, hogy a rendelkezésére bocsátott információk alapján kizárható az arra vonatkozó valós veszély fennállása, hogy RO a kibocsátó tagállamban a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve, főszabály szerint nincs helye az átadás végrehajtása e címen való megtagadásának, ami nem jelenti azon lehetőség sérelmét, hogy RO az átadását követően a kibocsátó tagállam jogrendjében igénybe vegye azokat a jogorvoslati lehetőségeket, amelyek lehetővé teszik a számára, hogy adott esetben vitassa az e tagállam valamely büntetés-végrehajtási intézetében foganatosított fogva tartása körülményeinek jogszerűségét (lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 103. pont).

51 Meg kell még azonban vizsgálni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság e megállapítást kétségbe vonhatja-e amiatt, hogy azok a jogok, amelyek valamely személyt a kerethatározat szerinti átadását követően megilletnek, többé nem lesznek biztosítottak a kibocsátó tagállamnak az Unióból való kilépését követően.

52 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a kibocsátó tagállam, nevezetesen az Egyesült Királyság részese az EJEE-nek, és amint a Bíróság előtt a tárgyaláson hangsúlyozta, e tagállam az EJEE 3. cikkének a rendelkezéseit a nemzeti jogának a részévé tette. Mivel az említett egyezményben való részesség fennmaradása semmilyen módon nem kötődik az uniós tagsághoz, az említett tagállam azon döntése, hogy kilép az Unióból, nincs hatással arra a kötelezettségére, hogy tiszteletben kell tartania az

EJEE 3. cikkét, amelynek megfelel a Charta 4. cikke, így e döntés nem igazolhatja az európai elfogatóparancs végrehajtásának az azon indok miatt való megtagadását, hogy az átadott személy az e rendelkezés értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmódnak lesz kitéve.

53 Az RO által hivatkozott egyéb jogokat érintően, és először is a kerethatározat 27. cikkében említett, specialitásra vonatkozó szabályt illetően emlékeztetni kell arra, hogy e szabály a végrehajtó tagállam szuverenitásához kapcsolódik, és biztosítja a keresett személy számára a jogot, hogy csak az átadásának alapjául szolgáló bűncselekmény miatt folytassanak ellene büntetőeljárást, ítéljék el vagy fosszák meg szabadságától (2008. december 1-jei Leymann és Pustovarov ítélet, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, 44. pont).

54 Amint az az említett ítéletből kitűnik, az érintett számára nyitva kell, hogy álljon az a lehetőség, hogy e szabály figyelmen kívül hagyására az átadását követően a kibocsátó tagállam bíróságai előtt hivatkozzon.

55 Meg kell azonban állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat és az RO által a Bíróság előtt tett észrevételek nem utalnak arra, hogy olyan jogvita lenne folyamatban, amely az említett szabályra vonatkozik, és azokból nem tűnik ki olyan konkrét valószínűsítő körülmény, amely alapján ilyen tárgyú jogvita felmerülése számba vehető.

56 Ugyanez a helyzet a kerethatározatnak a végrehajtó tagállamtól eltérő más tagállamba való további átadást vagy kiadatást korlátozó 28. cikkében előírt jog esetében is, ennek tárgyában az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem tartalmaz semmilyen valószínűsítő körülményt.

57 Ezenfelül hangsúlyozni kell, hogy a kerethatározat 27. és 28. cikkének rendelkezései a kiadatásról szóló 1957. december 13-i európai egyezmény 14. és 15. cikkét tükrözik. Márpedig, amint az a Bíróság előtti tárgyaláson felidézésre került, az Egyesült Királyság megerősítette ezt az egyezményt, és ezen utóbbi rendelkezéseket átültette a nemzeti jogába. Ebből következően az RO által e területen hivatkozott jogokat lényegében a kibocsátó tagállam nemzeti jogi szabályozása az említett tagállamnak az Unióból való kilépésétől függetlenül lefedi.

58 A végrehajtó tagállamban letöltött fogvatartási időszaknak a kibocsátó tagállam általi beszámítását illetően az Egyesült Királyság a kerethatározat 26. cikkének megfelelően közölte, hogy e kötelezettséget szintén a nemzeti jogának a részévé tette, és azt az uniós jogtól függetlenül a területére kiadott valamennyi személyre alkalmazza.

59 Mivel a kerethatározat 26–28. cikkéből származó jogokat és a Charta 4. cikkében előírt alapvető jogokat a nemzeti jog rendelkezései nem csupán átadás, hanem kiadatás esetén is védik, azok nem függnek a kerethatározatnak a kibocsátó tagállamban való alkalmazásától. Ezért úgy tűnik, hogy nem állnak fenn konkrét valószínűsítő körülmények, amelyek arra utalnának, hogy RO-t meg fogják fosztani annak a lehetőségétől, hogy e jogokra az említett tagállam bíróságai előtt e tagállamnak az Unióból való kilépését követően hivatkozhasson, aminek igazságtartalmát a kérdést előterjesztő bíróságnak ellenőriznie kell.

60 Az a körülmény, hogy az említett jogok az Unió és az Egyesült Királyság között e tárgyban kötött megállapodás hiányában kétségtelenül nem képezhetik majd a Bíróság elé terjesztett előzetes döntéshozatali kérdés tárgyát azt követően, hogy e tagállam kilép az Unióból, nem változtathat ezen az értékelésen. Egyrészt ugyanis, amint az az előző pontból következik, az átadott személynek tudnia kell hivatkozni ugyanezen jogokra az említett tagállam bíróságai előtt. Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság előtti előzetes döntéshozatali eljárás mechanizmusának az igénybe vétele nem volt mindig nyitva az európai elfogatóparancs alkalmazására köteles bíróságok számára. Konkrétan, amint azt a főtanácsnok az indítványának a 76. pontjában megállapította, a Bíróság csupán 2014. december 1-jén, azaz, öt évvel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően kapott a kerethatározat értelmezésére vonatkozó teljes hatáskört, míg azt a tagállamokban már 2004. január 1-jétől alkalmazni kellett.

61 Következésképpen, amint a főtanácsnok az indítványának a 70. pontjában megállapította, az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló ügyben annak eldöntéséhez, hogy végre kell-e hajtani az európai elfogatóparancsot, szükséges az, hogy e döntés meghozatalakor a végrehajtó igazságügyi hatóság feltételezhesse, hogy az átadás által érintett személy tekintetében a kibocsátó tagállam lényegében alkalmazni fogja az átadást követő időszakra vonatkozóan a kerethatározatban biztosított jogok tartalmát az említett tagállamnak az Unióból való kilépését követően. Ez a feltételezés lehetséges abban az esetben, ha a kibocsátó tagállam nemzeti joga lényegében tartalmilag magában foglalja e jogokat, többek között amiatt, hogy az említett tagállamnak az Unióból való kilépését követően is fennmarad a részessége olyan nemzetközi egyezményekben, mint a kiadatásról szóló 1957. december 13-i európai egyezmény és az EJEE. A végrehajtó igazságügyi hatóságok csak az ennek ellenkezőjére utaló konkrét valószínűsítő körülmények fennállása esetén tagadhatják meg az európai elfogatóparancs végrehajtását.

62 Így az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az EUSZ 50. cikket úgy kell értelmezni, hogy az, hogy valamely tagállam bejelenti az Unióból e cikk alapján való kilépésre vonatkozó szándékát, önmagában nem jár azzal a következménnyel, hogy abban az esetben, ha e tagállam valamely személy ellen európai elfogatóparancsot bocsát ki, a végrehajtó tagállamnak meg kell tagadnia ezen európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy el kell halasztania annak végrehajtását azon jogi szabályozás meghatározásának az időpontjáig, amely a kibocsátó tagállamban az Unióból való kilépését követően alkalmazandó lesz. Abban az esetben, ha nem állnak fenn komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok annak feltételezésére, hogy az említett európai elfogatóparancs által érintett személy esetében felmerül annak a veszélye, hogy a kibocsátó tagállamnak az Unióból való kilépését követően megfosztják a Chartában és a kerethatározatban elismert jogaitól, a végrehajtó tagállam ezen európai elfogatóparancs végrehajtását nem tagadhatja meg, amíg a kibocsátó tagállam az Unió tagja.

A költségekről

63 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az EUSZ 50. cikket úgy kell értelmezni, hogy az, hogy valamely tagállam bejelenti az Európai Unióból e cikk alapján való kilépésre vonatkozó szándékát, önmagában nem jár azzal a következménnyel, hogy abban az esetben, ha e tagállam valamely személy ellen európai elfogatóparancsot bocsát ki, a végrehajtó tagállamnak meg kell tagadnia ezen európai elfogatóparancs végrehajtását, vagy el kell halasztania annak végrehajtását azon jogi szabályozás meghatározásának az időpontjáig, amely a kibocsátó tagállamban az Európai Unióból való kilépését követően alkalmazandó lesz. Abban az esetben, ha nem állnak fenn komoly és bizonyítékokkal alátámasztott okok annak feltételezésére, hogy az említett európai elfogatóparancs által érintett személy esetében felmerül annak a veszélye, hogy a kibocsátó tagállamnak az Európai Unióból való kilépését követően megfosztják az Európai Unió Alapjogi Chartájában és a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatban elismert jogaitól, a végrehajtó tagállam ezen európai elfogatóparancs végrehajtását nem tagadhatja meg, amíg a kibocsátó tagállam az Európai Unió tagja.

Aláírások